

Τάκης Σινόπουλος: Ελπήνωρ

ΕΠΟΠΤΕΙΑ

Έτος 5, 1980, τεύχη 42-52 / Νέκυια

<https://epopteia.gr/77/takis-sinopoulos-elpinor/>

Άπο περ. ΕΠΟΠΤΕΙΑ, τεύχος 51, Αθήναι 1980

Έλπήνωρ πῶς ἦλθες...

ΟΜΗΡΟΣ

Τοπίο θανάτου. Ἡ πετρωμένη θάλασσα, τὰ μαῦρα κυπαρίσσια,
τὸ χαμηλὸ ἀκρογιάλι ρημαγμένο ἀπὸ τ' ἀλάτι καὶ τὸ φῶς,
τὰ κούφια βράχια, ὁ ἀδυσώπητος ἥλιος ἀπάνω,
καὶ μήτε κύλισμα νεροῦ μήτε πουλιοῦ φτερούγα,
μονάχα ἀπέραντη, ἀρυτίδωτη, πηχτὴ σιγή.

Ἦταν κάποιος ἀπὸ τῆ συνοδεία ποὺ τὸν ἀντίκρισε,

ὄχι ὁ πιὸ γέροντας: Κοιτᾶχτε, ὁ Έλπήνωρ πρέπει νά 'ναὶ
ἐκεῖνος...

Ἐστρίψαμε τὰ μάτια γρήγορα. Παράξενο πῶς θυμηθήκαμε,
ἀφοῦ εἶχε ἡ μνήμη ξεραθεῖ σὰν ποταμιὰ τὸ καλοκαίρι.

Ἦταν αὐτὸς ὁ Έλπήνωρ, πράγματι, στὰ μαῦρα κυπαρίσσια,
τυφλὸς ἀπὸ τὸν ἥλιο καὶ τοὺς στοχασμούς,
σκαλίζοντας τὴν ἄμμο μ' ἀκρωτηριασμένα δάχτυλα.

Καὶ τότε τὸν ἐφώνησα μὲ μιὰ χαρούμενη φωνή: Έλπήνωρα,

Ἐλπήνορα πῶς βρέθηκες ξάφνου σ' αὐτὴ τὴ χώρα;
εἶχες τελειώσει μὲ τὸ μαῦρο σίδερο μπηγμένο στὰ πλευρά,
τὸν περσινὸ χειμῶνα, κ' εἶδαμε στὰ χεῖλη σου τὸ αἷμα πηχτό,
καθὼς ἐστέγνωνε ἡ καρδιά σου δίπλα στοῦ σκαρμοῦ τὸ ξύλο.
Μ' ἓνα κουπὶ σπασμένο σὲ φυτέψαμε στὴν ἄκρη τοῦ γιαλοῦ,
ν' ἀκοῦς τ' ἀνέμου τὸ μουρμούρισμα τὸ ρόχθο τῆς θαλάσσης.
Τώρα πῶς εἶσαι τόσο ζωντανός; πῶς βρέθηκες σ' αὐτὴ τὴ χώρα
τυφλὸς ἀπὸ τὴν πίκρα καὶ τοὺς στοχασμούς;
Δὲ γύρισε νὰ ἰδεῖ. Δὲν ἄκουσε. Καὶ τότε πάλι ἐφώναξα
βαθιὰ τρομάζοντας: Ἐλπήνορα, πού 'χες λαγοῦ μαλλὶ
γιὰ φυλαχτάρη κρεμασμένο στὸ λαιμό σου, Ἐλπήνορα,
χαμένε στὶς ἀπέραντες παράγραφους τῆς ἱστορίας,
ἐγὼ σὲ κράζω καὶ σὰ σπῆλαιο ἀντιλαλοῦν τὰ στήθια μου
πῶς ἦρθες, φίλε ἀλλοτινέ, πῶς μπόρεσες
νὰ φτάσεις τὸ κατάμαυρο καράβι πού μᾶς φέρνει
περιπλανώμενους νεκροὺς κάτω ἀπ' τὸν ἥλιον, ἀποκρίσου.
ἂν ἡ καρδιά σου ἐπιθυμεῖ μαζί μας νὰ 'ρθεις, ἀποκρίσου.
Δὲ γύρισε νὰ ἰδεῖ. Δὲν ἄκουσε. Ξανάδεσε ἡ σιωπὴ τριγύρω.
Τὸ φῶς σκάβοντας ἀκατάπαυστα βαθούλωνε τὴ γῆ.
Ἡ θάλασσα, τὰ κυπαρίσσια, τ' ἀκρογιάλι, πετρωμένα
σ' ἀκινισία θανατερή. Καὶ μόνο αὐτός, ὁ Ἐλπήνωρ
ποὺ τὸν γυρεύαμε μὲ τόση ἐπιμονὴ μὲς στὰ παλιὰ χειρόγραφα

τυραννισμένος ἀπ' τὴν πίκρα τῆς παντοτινῆς τοῦ μοναξιᾶς,
μὲ τὸν ἥλιο νὰ πέφτει στὰ κενὰ τῶν στοχασμῶν του,
σκαλίζοντας τυφλὸς τὴν ἄμμο μ' ἀκρωτηριασμένα δάχτυλα,
σὰν ὄραμα ἔφευγε καὶ χάνονταν ἀργὰ
στὸν ἀδειανό, χωρὶς φτερά, χωρὶς ἠχώ, γαλάζιο αἰθέρα.